

Вместо пролог

МОЕТО ОТРИЧАНЕ ОТ ВЯРАТА

Аз не вярвам в Съвременната Медицина. Аз съм медицински еретик. Целта на моята книга е да ви направя еретици.

Аз не винаги съм бил такъв. Някога аз вярвах в Съвременната Медицина.

По време на обучението си в медицинския институт аз не вниквах дълбоко в провеждащото се тогава изследване на хормона DES (дитилстилбестрол), защото вярвах. Кой можеше тогава да заподозре, че след 20 години ние ще открием рак на влагалището и аномалии в развитието на половите органи у деца, чиито майки са приемали DES по време на бременността си?

Аз съм длъжен да осъзная, че не проявих подозрителност и по отношение на кислородната терапия при недоносени деца. Макар че имаше за какво да съм нащрек – в обзаведените по последна дума на техниката отделения за недоносени пълна или частична загуба на зрението се отбелязваше почти у 90 % от новородените с ниско тегло. В същото време на няколко мили от нас, в голяма, но по-малко „напреднала“ болница, това заболяване – ретролентарна фибродисплазия – се срещаше у по-малко от 10 % от недоносените. Аз

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

молах своите учители да обяснят този феномен. И аз им вярвах, когато ми отговаряха, че лекарите от по-зле обзаведената болница просто не са могли да поставят правилната диагноза. След година или две бе доказано, че причина за ретролентарната фибродисплазия е високата концентрация на кислорода, подаван в кувьозите. Материално обезпечените медицински центрове по-често ослепяваха децата, само защото имаха най-доброто оборудване – най-скъпите и съвременни пластмасови кувьози, в които целият подаван кислород задължително постъпва към детето. Но в по-бедните болници се използваша старите модели – ванички с не плътно затварящи се метални капачета. Те даваха такова изтичане, че колкото и кислород да се подаваше в кувьоза, той беше недостатъчен, за да ослепи детето.

Аз все още вярвах в Съвременната Медицина, когато взех участие в написването на статия за използването на антибиотика терамицин за лечение на респираторни заболявания у недоносени деца. Ние обяхме липса на странични ефекти. И действително – нямаше такива. Но нашият експеримент не беше достатъчно продължителен, затова ние не разбрахме, че не само терамицинът, но и други антибиотици са твърде ефективни за лечение на тези заболявания. Както и не разбрахме, също така, че и терамицинът, и други антибиотици от тетрациклиновия ред са направили зъбите на хиляди деца жълто-зелени и са се отлагали в костите.

Също трябва да призная, че вярвах в лъчевата терапия. Вярвах в нейната ефективност при лечение на увеличени сливици, лимфни възли и тимусна жлеза.

И аз вярвах на своите учители, когато те казваха, че облъчването, безусловно, е опасно, но използваните дози са толкова малки, че не могат да причинят никаква вреда.

След много години ние забелязахме, че тези „абсолютно безвредни малки дози”, получени от пациентите преди 10-20 години, дадоха богата реколта във вид на многочислени случаи на рак на щитовидната жлеза. Аз бях поразен, когато някои от моите бивши пациенти се върнаха при мен с възли на щитовидната жлеза: „Защо се връщате при мен?” – чудех се аз. – „При мен – виновника за случилото се с Вас?”

Сега аз не вярвам в Съвременната Медицина.

Затова пък вярвам, че въпреки всички най-нови технологии, въпреки това, че оборудват пациента като астронавт, отправящ се в полет към Луната – най-голямата опасност по вашия път към здравето е докторът на Съвременната Медицина.

Аз вярвам, че лечението с методите на Съвременната Медицина рядко бива ефективно, но по-често е по-опасно от болестта, против която е насочено.

Аз вярвам, че тази опасност се увеличава още и от това, че вредни процедури се прилагат там, където въобще не се изисква медицинска намеса.

Аз вярвам също така, че ако повече от 90 % от лекарите, болниците, медикаментите и медицинските прибори изчезнат от лицето на земята, това веднага ще се отрази положително на нашето здраве.

Аз съм убеден, че Съвременната Медицина отиде твърде далеч, прилагайки в ежедневната практика методи, разработени за екстремни ситуации.

Всеки ден, всяка минута Съвременната Медицина отива твърде далеч и се гордее с това. Например, наскоро публикуваната статия „Кливландската фабрика за медицински чудеса” хвали „постиженията на Медицинския център на Кливланд: за последната година са проведени 2980 операции на отворено сърце, 1,3 млн. лабораторни изследвания, направени са 73 320 електрокардиограми, проведени са 7 770 пълни рентгенови прегледа, 210 378 други радиологични изследвания, 24 368 хирургични операции”.

Но беше ли доказана поне някаква роля на тези процедури за поддържане или възстановяване на здравето? Не. И в статията, отпечатана в списанието на Медицинския център в Кливланд, не е приложен нито един похвален пример за това каква полза са донесли на хората всички тези скъпоструващи прищевки. И всичко това е, защото тази фабрика не произвежда здраве.

И защо се учудвате, че когато отивате при лекаря, с вас се отнасят не като с човек, нуждаещ се от помощ, а като с потенциален потребител на продукцията на фабриката за чудеса?

Ако вие сте бременна, идете на лекар и той ще се отнася към вас като към болна. Бременността – това, оказва се, е болест, която се нуждае от деветмесечно лечение и на вас ще ви бъдат продадени пипетки, оборудване за изследване на плода, планини от таблетки, абсолютно безполезна епизиотомия и – хитът на пазара! – цезарово сечение.

Ако вие по собствено недомислие се обърнете към лекар по повод обикновена простуда или грип, то докторът по-скоро ще ви изпише антибиотици, които не само няма да помогнат при простуда и грип, но и ще ви принудят да се върнете при лекаря с още по-сериозни проблеми.

Ако вашето дете е толкова палаво, че учителите не могат да се справят, лекарят е готов да отиде твърде далеч, като направи детето зависимо от медикаментите.

Ако бебето е отказало да суче в течение на един ден и заради това е надало по-малко, отколкото е предписано от лекарските инструкции, лекарят може да сложи кръст на кърменето с помощта на медикаменти, потискащи лактацията. И стомахът на вашето дете ще открие пътя към изкуственото кърмене. А това е опасно.

Ако сте толкова безразсъдни, че ходите на ежегодните профилактични прегледи, може да бъдете уверени: грубостта на служителите от регистратурата, димът от нечия цигара, а и самото присъствие на лекаря ще ви вдигнат кръвното. И не е изключено, до такава стойност, че вкъщи вие не ще се върнете с празни ръце. И – ура! – още един живот е спасен благодарение на хипотензивните медикаменти. И още един интимен живот ще отиде по дяволите, тъй като импотентността в повечето от случаите се предизвиква от страничното действие на медикаментите, а не от психологически проблеми.

Ако ви е „провървяло“ да прекарате вашите последни дни в болница, бъдете сигурни – лекарят ще направи всичко възможно до вашето смъртно ложе на стойност 500 долара на денонощие да стои най-новото електронно оборудване и да стърчи пълен щат от чужди хора, готови да изслушат вашите последни думи. Но вие няма да има какво да кажете,

тъй като тези хора са наети да не ви дадат възможност да се видите със семейството. Ваш последен звук ще стане писъкът на електрокардиограмата Да, вашите близки ще вземат участие във вашата смърт – те ще платят сметката.

Не е чудно, че децата се страхуват от лекарите. Те *знаят!* Тяхното чувство за опасност не може да бъде измамено. В действителност всички се боят. И възрастните също. Но ние не можем да признаем това дори пред себе си. И започваме да се боим от нещо друго. Не от самия лекар, а от това, което ни води при него: от своето тяло и от протичащите в него естествени процеси. Когато ние се боим от нещо, ние го избягваме. Не обръщаме внимание. Заобикаляме го. Правим се, че то не съществува. Стоварваме отговорността върху други хора. Така лекарят получава своята власт. Ние сами му се отдаваме, когато казваме: „Аз не искам да се занимавам с това, докторе. С това тяло и с всички негови проблеми. Погрижи се за това, докторе. Върши своята работа”.

И лекарят върши своята работа.

Когато обвиняват лекарите, че не съобщават на пациентите за страничните ефекти на медикаментите, лекарите започват да се оправдават. Казват, че излишната откритост пред пациентите ще бъде във вреда на последните – ще попречи на взаимоотношенията им с лекаря. Кое то означава, че отношенията между лекар и пациент се градят не на знание, а на вяра.

Ние не знаем дали нашите лекари са добри. Ние казваме, че вярваме в тях. Ние им се доверяваме. Не мислете, че лекарите не виждат разликата. И нито за минута не вярвайте, че те не играят с всички сили. Защото на карта е поставен целият им живот, всички тези 90 или повече процента от ненужната ни Съвременна Медицина, която съществува, за да ни убива.

Съвременната Медицина не може да оцелее без нашата вяра, защото тя не е изкуство и не е наука. Съвременната Медицина е религия.

Според едно от определения, религията е опит за организирано взаимодействие с непонятното и загадъчното. Църквата на Съвременната Медицина има работа с най-загадъчните неща: раждане, смърт, с тези загадки, които задава нашият организъм (а ние – на него). В

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

„Златната клонка”¹ религията се определя като опит да се завоюва доверието „на висшите сили, които според представата за тях, управляват природните процеси и човешкият живот”.

Ако хората не харчеха милиарди долари за Църквата на Съвременната Медицина, за да завоюват доверието на висшите сили, които ръководят човека и го направляват, за какво биха ги харчили те?

Всички религии са единодушни в твърдението, че реалността не е ограничена от това (или не зависи от това), което ние можем да видим, чуем, почувстваме, вкусим или помиришем. Религията на Съвременната Медицина също следва този постулат. В това е лесно да се убедим, просто като попитаме своя лекар: „Защо?”. Задавайте този въпрос много пъти. Защо ми изписахте това лекарство? Защо смятате, че тази операция ще ми бъде полезна? Защо трябва да правя това? Защо правите това с мен?

Повтаряйте вашето „защо” много пъти и в края на краищата ще стигнете до Просветление. Вашият лекар ще се измъкне под предлог, че вие никога не можете да познаете и разберете всички чудеса, които той има на разположение. Той иска просто да му вярвате.

Ето че получихте първия урок на медицинската ерес. Урок втори: щом лекарят поиска да направи с вас нещо, от което вие се боите и вие го попитате: „Защо?” много пъти, и лекарят, накрая, произнесе сакраменталното „Просто ми се доверете” – обърнете се и бягайте колкото е възможно по-далеч.

За съжаление, много малко хора постъпват така. Повечето се покоряват. Хората се поддават на своя страх, който ги въвлеча в благоговееен трепет пред разиграващото се представление, пред загадъчния дух, криещ се зад маската на лекаря-магьосник, пред извършващото се тайнство на изцелението.

---

¹ В книгата на известния етнограф и религиовед Джеймс Джордж Фрейзър „Златната клонка” се описват обреди, системата на табутата, тотемизма, аграрни и огнени култове и се доказва магичния произход на царската власт, взаимовръзката на съвременните религии и първобитните поверия – б. пр.

Но вие не трябва да позволявате на този знахар така да се отнася с вас. Вие можете да станете независими от Съвременната Медицина и това съвсем не значи, че ще рискувате своето здраве. Просто ще се излагате на по-малък риск, защото няма нищо по-опасно от това да се явите при лекаря, в клиниката, в болницата неподготвен.

Да се подготвите – не значи да попълните всички застрахователни документи. Това значи да влезете и да излезете жив и при това да получите своето. За което ще са ви нужни съответните оръжия, тактика и хитрост.

Вашето главно оръжие е познаването на врага. Щом разберете, че Съвременната Медицина е религия, вие ще можете да се борите с нея и да защитавате себе си доста по-ефективно, отколкото ако си мислите, че се борите с изкуство или с наука. Наивно е да се смята, че Църквата на Съвременната Медицина действително смята себе си за църква. Назовете ми поне едно медицинско учреждение, посветено на религията, а не на медицинската наука или на изкуството за лекуване.

Но самото съществуване на Съвременната Медицина зависи от вярата в нея. Същото виждаме и в другите религии. Църквата на Съвременната Медицина дотолкова зависи от вярата, че ако дори за един ден престанем да вярваме в нея, цялата система ще се разпадне. С какво друго може да обясним факта, че хората позволяват на Съвременната Медицина да прави с тях това, което прави, ако не с пълната забрана за съмнение? Нима хората биха позволявали да бъдат въвеждани в изкуствен сън и да ги режат на части в хода на процедура, за която те нямат ни най-малка представа, ако не вярваха? Нима хората биха гълтали хиляди тонове таблетки ежегодно, отново нямайки никакво понятие за действието на тези химически вещества върху организма, ако не вярваха?

Ако Съвременната Медицина обективно оценяваше своята дейност, то от моята книга нямаше да има нужда. Ето защо аз смятам да ви покажа, че Съвременната Медицина не е тази религия, в която си струва да се вярва.

Някои лекари се безпокоят да не би да изплашат своите пациенти. Четейки тази книга, вие в известен смисъл ставате мой пациент. И аз мисля, че вие трябва да бъдете наплашени. Да се боите, когато вашето

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

здраве и вашата свобода са застрашени е нормално. А вие вече сте в опасност.

Ако сте готови да узнаете някои неприятни неща, които скрива от вас вашият лекар; готови да си изясните опасен ли е вашият лекар; готови да се научите да се защитавате от лекаря – четете по-нататък, защото тази книга е точно за това.

Глава 1

ОПАСНА ДИАГНОЗА

Не ви съветвам да се явявате на профилактични прегледи, ако нищо не ви безпокои. Дори не винаги е полезно. Та нали целият процес на диагностика – от момента на вашето появяване в кабинета на лекаря до момента, когато излизате от него с рецепта или направление – не е нищо повече от ритуал, който рядко носи полза.

Предполага се, че самият факт на вашето появяване при служителя на медицински култ, готовността ви да се доверите на неговите желания ще ви донесат полза; колкото по-щателно ви прегледа, толкова по-добре за вас.

Всичко това е празни работи. Вие трябва да се отнасяте към изследванията по-скоро с подозрение, отколкото с доверие. Вие трябва да сте наясно с опасността от тях; простичко казано, вие трябва да знаете, че безобидните на пръв поглед процедури може да са заплаха за вашето здраве и благополучие.

Диагностичните уреди са опасни сами по себе си. Например, стетоскопът не е нищо повече от култов предмет. Като уред той носи повече вреда, отколкото полза. Несъмнено е, че с помощта на

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

стетоскопа могат да се предават заразни болести от пациент на пациент. Затова почти няма толкова опасна болест, която да не може да бъде заподозряна или диагностицирана без стетоскоп. При вроден порок на сърцето детето е синьо и дори само това прави диагнозата очевидна. При други сърдечни заболявания диагнозата може да бъде поставена след измерване пулса на различни части от тялото.

Единственото предимство на стетоскопа над ухото, сложено на гърдите на пациента е удобството и психологическия комфорт на лекаря. Тъй като няма нещо, което би могло да се чуе с помощта на стетоскоп и да не се чуе, слагайки ухо на гърдите на пациента. Аз съм виждал лекари, които носят стетоскоп на врата си и „преслушват“ пациента, без да слагат наушниците в ушите си. Едно време мислех, че това е ужасно. Но сега разбрах: възможно е, лекарите – съзнателно или инстинктивно – да чувстват, че пациентът сам иска да го преслушат със стетоскоп, защото това е по-скоро част от свещен ритуал, отколкото разумна или полезна процедура.

А нали тази процедура може да бъде и вредна, особено за децата. Представете си, че майката води детето си на ежегоден профилактичен преглед. Малчуганът няма ни най-малки оплаквания. Но лекарят взема стетоскопа и открива функционален шум на сърцето – безобиден малък шум, който се открива у най-малко една трета от всички деца на една или друга възраст. И ето, лекарят е изправен пред избор – да съобщи ли за това на майката, или не. Някога лекарите бяха учени да пазят подобна информация за себе си. Те можеха да отбележат това в картата, но в такава форма, че да могат да я разберат само техни колеги. В последно време лекарите ги учат да споделят такава информация с родителите. Възможно е, заради съблюдаване правата на пациента на информираност, а може би – което е и по-вероятно – заради страха, че друг лекар също може да открие този шум и да обяви за него пръв.

И така, лекарят решава да каже за това на майката. И дори да убеди цялото семейство, че този шум на сърцето е безопасен, и майката, и детето може би цял живот ще подозират, че нещо действително не е наред. По-скоро след това майката ще отиде при детски кардиолози, които ще назначат безкрайни ЕКГ, рентген на гръдния кош, дори сърдечна катетризация, за да „помогнат на майката да стигне до

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

същността на проблема”. Проучванията показват, че родителите на деца, при които са открити шумове на сърцето, правят две грешки: те ограничават двигателната активност на своите рожби – не им разрешават да се занимават със спорт – и поощряват преяждането. Ето най-лошото, което може да стане! Със собствените си ръце да превърнем децата в инвалиди.

Макар че електрокардиографът (ЕКГ) изглежда къде-къде по-солиден от стетоскопа, той не е нещо много повече от още една скъпоструваща играчка на лекаря. Двадесетгодишни изследвания показаха, че ако различни лекари разчитат една и съща кардиограма, разминаването в оценките им достига 20 %. Също с толкова се разминават разчитанията на кардиограми, направени от един и същ лекар, но по различно време. Върху резултата от електрокардиограмата влияят различни фактори, а не само състоянието на сърцето на пациента. Това са и времето на денонощието, и това с какво е бил зает човекът преди снемане на кардиограмата, и много още неща. Веднъж беше направен експеримент за изучаване кардиограмите на хора, действително прекарвали инфаркт на миокарда. Според данните от ЕКГ се оказа, че инфаркт са прекарвали само четвърт от тях, половината от кардиограмите допускаха двойко тълкуване, на останалите нямаше никакви следи от инфаркт. В резултат от друг експеримент било установено, че повече от половината кардиограми на здрави хора показват съществени отклонения от нормата.

Въпреки това, терапевтите и други медицински работници все повече се доверяват на ЕКГ при диагностика на сърдечните заболявания. Аз често си представям следното: човек лежи в болницата в кардиологично отделение след сърдечен пристъп. И се чувства съвсем добре до момента, когато се появява сестрата със спринцовката. Тя обявява, че кардиограмата е показала нарушение на сърдечния ритъм и трябва незабавно лечение. (Разбира се, тя не иска и да знае за изследванията, установили висока степен на неточност на диагностичните уреди и за честите спадове на напрежението в оборудването, намиращо се в едно отделение). Моят въображаем пациент започва да протестира и да умолява сестрата: „Моля ви, проверете ми пулса. Той е абсолютно нормален!” Но медицинската сестра отговаря, че няма смисъл да мери

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

пулса – как може да се спори с машината! – и незабавно забива иглата. За последствията е лесно да се досетим.

Този сценарий не е толкова фантастичен, колкото може да ви се струва. Някои „напредничави“ кардиологични отделения са оборудвани с уреди, които могат самостоятелно „да коригират“ сърдечната дейност на пациента. На тях – на уредите! – им е дадено правото да решават, нужен ли е на сърцето на пациента допълнителен импулс. Чувал съм за случаи, когато такъв уред е грешил.

Въпреки че електроенцефалографът (ЕЕГ) е прекрасно средство за диагностика на някои видове конвулсивни явления, диагностика и локализация на тумор на мозъка, много малко хора знаят за твърде ограничените възможности на този уред. Например, при 20 % от хората с клинично потвърдени конвулсивни разстройства електроенцефалограмата никога не показва каквито и да било отклонения. Затова пък у 15-20% процента от напълно здравите хора в електроенцефалограмата се забелязват отклонения. За да бъде демонстрирана съмнителната надеждност на ЕЕГ при измерване активността на мозъка, веднъж включили електроенцефалографа към манекен, чиято глава била напълнена с лимонено желе. Уредът обявил: „Жив!“

Вероятността от грешки при разчитането на ЕЕГ е очевидна. Но електроенцефалографът продължава да е основен инструмент за диагностика при решаване на въпроса действително ли детето има вродени органични изменения, предизвикващи затруднения в обучението, има ли някакви незначителни увреждания на мозъка, хиперактивност или още някоя от двадесетте-тридесетте диагнози, измислени за това „болестно“ състояние. Всеки детски невропатолог, когато дойде време за публикация, пише статия за значението на един или друг връх или спад на електроенцефалограмата. Но до момента няма единно мнение за това съществува ли някаква взаимна връзка между данните от ЕЕГ и поведението на детето.

И все пак, недостатъчната научна обосновка на този метод на диагностиката не е попречила на широкото разпространение на електроенцефалографите и рязкото увеличаване броя на направленията на деца за ЕЕГ. Аз често съветвам студентите, търсещи работа, да отидат в електроенцефалографията, защото това е благоприятна почва за израстване в

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

кариерата, както и за всичко свързано с проблемите на затрудненията в обучението. Днес всички – педагози, лекари, родители – съзнателно или не са се съюзили с цел медикаментозно решаване на поведенческите проблеми. Какво става, ако извикат в училище родителите на твърде палаво дете? На тях им съобщават, че рожбата им може да има някакво органично нарушение, хиперактивност или незначително увреждане на мозъка. Родителите биват съветвани да заведат ученика при лекар, който да му направи електроенцефалограма. И въз основа на данните от ЕЕГ, които може да бъдат и погрешни, с помощта на медикаменти у детето се формира тип поведение, удобен за учителя.

Много по-разпространено и опасно оръжие на Съвременната Медицина стана рентгенът – уред с нанстина магическа сила. Лекарите знаят, че тяхната способност първи да узнаят причината за разстройството, да видят нещо, което другите не виждат, внушава у хората благоговееен трепет. И те буквално се опиват от тази власт и назначават рентген по всякакъв повод – от изследване на пъпки до вмешателство в тайните на вътреутробния живот. Много акушери настояват за рентгеново изследване, когато в резултат на своята некомпетентност не могат с ръка да определят положението на плода. И това е въпреки факта, че връзката между детската левкемия и вътреутробното облъчване много отдавна е доказана документално.

Количеството на заболяванията на щитовидната жлеза, много от които злокачествени, е нараснало 1000 пъти при хора, подложени на рентгеново изследване на главата си, шията, горната част на гръдния кош преди 20-30 години. Работът на щитовидната жлеза може да се развие дори след малка доза радиация – по-малка от тази, която се излъчва при обзорна снимка на зъбите. Учени, изказвали се пред Конгреса на САЩ, подчертаха опасността от малките дози на радиация не само за самите облъчвани, но и за бъдещите поколения, в които може да се появят генетични увреждания. Те обявиха връзката на рентгена с развитието на такива заболявания като диабет, сърдечно-съдови заболявания, инсулт, повишено кръвно налягане, катаракта – накратко казано, с всички така наречени болести на възрастта. Други изследвания установили връзка на радиацията с рака, с болестите на кръвта, тумори на централната нервна система. По най-скромни оценки, 4000 човека ежегодно умират поради причини, непосредствено свързани с радиационно облъчване, получено

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

по време на медицински изследвания. Според мен, тези жертви, както и много други нещастия, предизвикани от облъчване, е можело да бъдат избегнати. През 50-те години, когато бях студент, ме учеха, че рентгеновото изследване на млечните жлези е практически безполезно. Времето не е промени тази оценка. Лекарите, специално обучени да разчитат мамографиите, умеят да разпознават на рентгенова снимка рака на гърдата съвсем не по-добре, отколкото необучените лекари. Според някои изследвания от 40-те години, 24 % от рентгенолозите дават различна интерпретация на снимка на гърдата дори в случай на обширно изменение на тъканите. И 31% не се съгласяват сами със себе си при повторно разчитане на същата снимка. Всички следващи изследвания, в това число и правени в Харвард, само потвърждават достоверността на предходните.

Но и до ден днешен рентгенът остава култов предмет както за терапевтите, така и за стоматолозите. И до ден днешен стотици хиляди жени ежегодно застават на опашка за рентгеново изследване, въпреки широката известност на факта, че мамографията сама по себе си предизвиква повече случаи на рак, отколкото е призвана да диагностицира. Ритуалните ежегодни рентгенови прегледи, рентгенът при започване на работа, при приемане в училище – целият този рентгенов панаир на здравето продължава. Хората разказват и ми пишат, че лекарите, признавайки ги за абсолютно здрави, все пак настояват за рентген. Един човек ми съобщил, че в болницата, където лежал, за да му оперират хернията, са му направили *шест* рентгенови снимки на гръдния кош. От разговорите на рентгенолозите помежду им той останал с ясното впечатление, че те просто са експериментирали с какъв апарат ще се получат най-добрите снимки. На този човек му направили 30 рентгенови снимки, когато отишъл в местен стоматологичен институт, за да смени коронка.

Много лекари оправдават използването на рентгена с това, че пациентите сами искат такова изследване. На това аз отговарям: ако хората така вярват в силата на рентгена, най-доброто, което могат да направят лекарите, е да сложат в клиниките макети на рентгенови апарати. Това ще помогне да бъдат избегнати огромен брой болести.

Друг аспект на диагностиката, от който има повече вреда, отколкото полза, са лабораторните изследвания. Диагностичните лаборатории допускат скандални неточности. Това убедително показва проверка, напра-

вена от Центъра за контрол на болестите в цялата страна през 1975: груби грешки е имало в една четвърт от всички анализи. Друга общоамериканска проверка е показала, че половината от лабораториите, имащи лиценз за работа по програмата “Медикейър”², не съответстват на “високия стандарт”, за който претендират.

За да бъде получена някаква представа защо хората харчат по двадесет милиарда долара на година за лабораторни анализи, е достатъчно да се каже, че специалисти от 30% от подложените на проверка лаборатории не могли да разпознаят сърповидно-клетъчната анемия. Друга група от проверените лаборатории не открила инфекциозна мононуклеоза минимум в една трета от случаите. От 10 до 20% от лабораториите не открили признаци на левкемия в тъканни проби. А от 5 до 20% от лабораториите гарантирано ще ви припишат някакво отклонение там, където го няма. Аз обичам да давам за пример едно изследване, показало, че 197 от 200 човека може да бъдат “излекувани” просто с повторно изследване!

Ако ви се струва, че вече сте потресени от тези факти, знайте: Центърът за контрол на болестите следи и коригира работата на по-малко от 10% от лабораториите в страната. По такъв начин, дадените примери отразяват *най-добрата работа на най-добрите лаборатории*. В останалите лаборатории вие рискувате за своя сметка. А тази сметка *ще расте*, тъй като лекарите, практикуващи “медицина за всеки случай”, назначават все повече и повече изследвания.

Доколкото неточността на изследванията е безмерно висока, на нас ни остава да гледаме на тях като на обреди за предсказване на съдбата, а на “аналитиците” – като на свещени оракули. Казано с други думи, резултатите от изследванията зависят от каприза на божеството или от майсторството на култовия служител. Но дори ако боговете направят всичко, зависещо от тях и резултатите от вашите изследвания по чудесен начин се окажат правилни, съществува опасност погрешно заключение

---

² Федерална програма за безплатно медицинско осигуряване на лица над 65 години и инвалиди, учредена от Конгреса на САЩ в 1965. влиза в общата социална програма за социално осигуряване. Финансира се както от федералните власти, така и от лица, ползващи се от програмата – б. пр.

да направи вашият лекар. Една жена ми писа, че на обичаен профилактичен преглед в изследванията на нейните екскременти била открита кръв. Лекарят я подлага на цялостно изследване, включващо рентген с бариева каша и не получил никакви определени резултати. Заради всичко това здравето на жената действително се влошило, но лекарят, въпреки всичко ѝ препоръчал по-нататъшно изследване. След половин година той обявил на измъчената пациентка: “Имате повишена киселинност на стомаха!”

Лабораторните тестове и диагностичното оборудване не биха били толкова опасни, ако лекарите престанеха да разчитат изключително на количествените методи на диагностиката. Доколкото цифрите и статистиката са станали молитвен език на Съвременната Медицина, количествената информация се смята за свещена, слово на Господа – в буквалния смисъл, *последна дума* на диагностиката. И каквито и да бяха средствата за измерванията (обикновени, като термометър, кантар, детско мерително шишенце, или сложни, като, например, рентген, електрокардиограф, електроенцефалограф, оборудване за лабораторна диагностика), хората са заслепени от тяхното сияние толкова, че вече не могат да се вслушват дори в собствения си здрав разум, подменяйки го със заключенията на лекарите – “ненадминати майстори на диагностиката”, използващи в своята работа количествени, а не качествени методи.

Измерванията са причина за всички нещастия в педиатрията и акушерството. Педиатърът тегли детето и обръща всичко с главата надолу, ако то не е наддало определеното количество грамове. Лекарят отново подменя качествената оценка с количествена. Той би трябвало да си зададе такива въпроси: „Как изглежда детето? Как то се държи? Как ви гледа? Как се движи? Как работи неговата нервна система?” Но вместо да се довери на своите наблюдения, лекарят се опира на цифрите. Понякога дете, което е на естествено кърмене, наддава не така бързо, колкото е нужно в представите на лекаря. И лекарят слага детето на изкуствено хранене – в ущърб на здравето на майката и на детето.

Бременните жени също не бива да се уповават на измерванията. Не съществуват никакви правила, регулиращи колко килограма може да наддаде една или друга жена по време на бременност.

И тук качеството е по-важно от количеството. Трябва да се яде не “определено количество” храна, а храна с определено качество. Ако жената следи своето хранене, нейното тегло само ще се проследи. Тя ще може с пълно право да игнорира всички измервания.

А каква опасност може да представляват предназначенията за детско хранене мерителни шишенца?

Педиатърът съветва майката да следи детето да изяжда толкова и толкова грама от сместа на едно хранене и тя приема тази бележка за директно указание. И на всяко хранене с хитрост или със заплахи – по всякакъв начин – постига това, а именно определеното количество смес да бъде влято в детето. В резултат получаваме маса взаимно неприятни усещания у майката и у детето – напрегнатост и безпокойство там, където има място само за любов и наслаждение. А да не говорим за перспективата за затлъстяване в бъдеще.

Измерването на температурата, всъщност, е също безполезна процедура. Когато майката на разболяло се дете звъни на лекаря, той първо пита каква му е температурата, но този въпрос е лишен от смисъл, тъй като някои безобидни болести протичат с много висока температура. Да кажем, розеолата, обичайна детска болест, съвсем безвредна, често дава температура 40-40,6°C. И в същото време има смъртоносно опасни болести, например, туберкулозният менингит, при който температурата е нормална или е почти нормална. Ето защо лекарят трябва да се интересува от качествените, а не количествените параметри – например, как се чувства детето, забелязва ли се нещо необичайно в неговото поведение. Да се доверяваш на цифрите, значи да придаваш мистично значение на целия лечебен процес. Доколкото измерването на температурата е просто безполезен ритуал, на въпроса на лекаря за температурата, майките трябва да отговарят: „Не знам, не съм я мерила” или “В къщи нямам термометър”. Разбира се, след такъв отговор лекарят ще сметне майката за странна, не съвсем адекватна, може би дори психично болна; за да избегнете това, назовете първото число, което ви хрумне. Ако действително ви е необходимо да привлечете вниманието на лекаря, то изберете внушителното 40 градуса или нещо в същия правдоподобен дух. Ако лекарят, идвайки у вас, установи, че температурата е нормална, точно 36,6°C, излъжете, без да ви мигне окото: “Но преди малко тя беше много

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

по-висока!” Ако лекарят все пак не повярва, единственото, в което може да ви обвини, е че сте невнимателни. Вие дори може да му подскажете този вариант, възкликвайки: “О, навярно не съм видяла добре!” Сега, когато преградата под форма на сакралните числа на термометъра е преодоляна, вие може да преминете към по-важни въпроси.

Една от опасностите на медицинския преглед е обстоятелството, че лекарите въпреки волята ви, може да ви използват за своите интереси. И тези интереси, повярвайте ми, няма да съвпадат с вашите. Преди много години, като станах директор на поликлиника, аз открих, че лекарите по време на преглед задават на всяка майка един и същ въпрос: Научено ли е детето да сядат на гърне? И всяко момче, което до четвъртата си година не беше научено на гърне, се изпращаше на урологично изследване, което включваше, впрочем, цистоскопия. На всички тези четири годишни малчугани им правеха цистоскопия! Аз незабавно изключих въпроса за гърнето от процедурата на прегледа. Много малко ми се наложи да чакам обаждането на свой приятел, завеждащ урологично отделение. Той беше много ядосан. Първо ми каза, че не съм прав да изключвам въпроса за приучване към гърнето и вследствие от това да отменям урологичните изследвания. Той настояваше, че такова изследване е необходимо, за да се открият редките случаи на незадържане на урината, вследствие на органични увреждания. Естествено, всичко това бе пълен абсурд, защото редките органични увреждания може да бъдат открити с помощта на къде по-безопасни процедури от цистоскопията. Тогава той си призна. Оказа се, че съм му попречил на изпълнението на неговата ординаторска програма, според която за получаване на поредната атестация ординаторът трябва да направи определено количество цистоскопии за година. В неговия случай това число беше 150. Аз му отнех материала за цистоскопия и навлякох върху себе си неговия гняв.

Това правило касае и други специалисти. За да станеш ординатор по кардиология, трябва да правиш по 150-200-500 сърдечни катетризации за година. Нецата вървят натам, че скоро ще ловят хората от улицата и ще ги убеждават, че им е необходима сърдечна катетризация!

Много голяма е вероятността лекарят да ви използва за свои собствени цели. Затова всеки лекар, занимаващ се с научна или преподавателска дейност, трябва да се смята за потенциално опасен. Аз съм убеден, че ле-

куващият лекар трябва да лекува. А изследванията и преподаването нека остави на тези, които се наричат изследователи или преподаватели. Когато лекарят започне да се пробва в чужда роля, той трябва да бъде крайно внимателен. За пациента да не говорим.

Скритите подбуди, движещи лекаря, чиято жертва може да станете, наистина са зловещи. И най-опасен мотив се явява необходимостта редовно да се попълват редиците от пациенти. Ако не беше ритуалът на профилактичния преглед, терапевтите трудно биха плащали наема за кабинета си! Как другояче лекарите биха могли да осигурят редовните жертви за другите церемонии на Църквата, ако не бяха прегледите на терапевта? В Евангелието е казано: “Много са призвани, малцина са избрани”, но Църквата на Съвременната Медицина казва: ”*Всички са призвани и много са избрани*”.

Някога ежегодните медицински прегледи бяха препоръчвани на рискови групи като работници в промишлеността и проститутки. Сега много лекари препоръчват *всички* да минават на медицински преглед поне веднъж в годината. Но за петдесет години редовни медицински прегледи не се появи нито едно най-малко доказателство, че хората, честно преминаващи тези прегледи, живеят по-дълго или че те са по-здрави от другите, които въобще избягват лекарите. Дори бих казал, че последните живеят по-благополучно, избягвайки сигурния риск от медицинска намеса.

Вашата съдба в буквалния смисъл е в ръцете на лекаря. Самият факт на появяването ви в неговия кабинет означава преди всичко, че вие не разбирате *как* се чувствате или *какво* става с вас. И че не сте против лекарят да реши това вместо вас. И така, вие сте готови да пожертвате скъпоценната си свобода – своята самоидентификация. Ако лекарят казва, че сте болни, значи сте болни. Ако казва, че сте здрави, значи сте здрави. Лекарят сам установява границите на нормално и ненормално, добро и лошо.

Не си струва да се доверявате на мнението на лекаря. Много от лекарите не са в състояние да виждат здравето, просто защото те са изучавали не здравето, а болестите. Защото в очите им се набиват признаците на болестта, но не и признаците на здравето. И още – защото те нямат представа от относителната стойност на признаците на едното или дру-

---

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

гото в даден човек; те винаги са по-склонни да ви обявят за болен, отколкото за здрав.

Докато лекарят държи ситуацията под контрол, той стеснява и разширява границите на здравето и болестите по свое усмотрение, в зависимост от своите намерения и интереси. Например, решава, че кръвното ви налягане е над нормата или около горната граница на нормата. И лекува по съответния начин – с помощта на силно действащи медикаменти. По такъв начин, болестта обхваща по-голям или по-малък брой хора в зависимост от това, как я определя лекарят. Например, измервайки ръста на сто деца, той може да твърди, че двете крайни – най-високото и най-ниското или 2% от общия брой – не съответстват на нормата и се *нуждаят от допълнителни изследвания*. Нищо не пречи на лекаря да установи свои стандарти за анализ на кръвта, урината, за интерпретация на електрокардиограмите така, че определен процент от хората, групирани по един или друг признак, да получат етикета: “*Възможни отклонения от нормата, необходими са по-нататъшни изследвания*”.

Ако лекарят се занимаваше с продажба на слабителни средства, той навярно би бил склонен да даде такова определение на запек, че в тази категория да попадне преобладаващото мнозинство от американците. Той би твърдял, че всеки, който няма ежедневно изхождане, страда от запек. От друга страна, ако той беше заинтересован да говори истината, би признал, че ако човек има нормални по количество изхождания, тяхната периодичност няма никакво значение. При такова определение почти никой не би попаднал в групата на “болните” от запек.

Лекарят намира болест там, където я няма. В края на краищата, измежду стоте деца, чийто ръст е измерен, измежду хората, дали кръв или урина за анализ или на които са направили електрокардиограма, все някой ще се окаже на долната и на горна граница на нормата. И едва ли някой ще премине през 30-40 различни изследвания без да излезе поне по един критерий от границите на “статистическата норма”, което може да доведе до цяла поредица от вредни и инвалидизиращи медицински процедури.

Вие трябва да отчитате личния интерес на лекаря – и да се страхувате от него. Лекарите почти винаги са удостоявани с по-голямо възнаграждение и признание за намеса, отколкото за ненамеса. Тях ги учат, че е

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

по-добре да се намесят и да направят нещо, отколкото просто да наблюдават, изчакват, да се надяват, че пациентът ще се справи сам (ако го направят, пациентът ще отиде при друг лекар). Най-важният от моите “под-ривни” съвети към студентите-медици е следният: за да вземете изпит, за да завършите успешно медицинският университет и при това да запазите здрави нервите си, отговаряйки на тестове с няколко варианта за отговор, винаги избирайте отговора с най-голяма степен на намеса и това навярно ще бъде правилният отговор. Да предположим, че ви питат какво ще направите с пациент, който се оплаква от пъпка на носа. Ако вашият отговор е ‘бдително изчакване, аз ще почакам и ще наблюдавам няколко дни’, вие не сте прави. Правилният отговор е: да се отреже главата, да се включи щастливецът към апарат за изкуствено дишане, после отново да се запият всички артерии и да се изпият двадесет различни антибиотици и стероиди. Този съвет е помагал повече от всеки друг урок на мои студенти успешно да вземат различни най-важни изпити, включително държавни изпити и изпити за специалност.

Ако сте се поддали се на уговарянето и сте отишли на медицински преглед, вашият лекар е вероятно ще изтълкува и най-малките отклонения от нормата – истински или измислени – като *предвестници* на някое сериозно заболяване, които, разбира се, изискват сериозна *профилактична* намеса. Най-малкото отклонение на стойностите на захар в кръвта от нормата може да бъде изтълкувано като *преддиабетно* състояние и ще ви връчат някакъв медикамент. Или например, лекарят ще забележи отклонение в кардиограмата, предизвикано от прелитащ в този момент самолет и ще реши, че сте в прединфарктно състояние. И вие ще се приберете в къщи с няколко медикамента за профилактика, които не само ще се борят с вашето прединфарктно състояние, но и ще преобърнат вашия живот с главата надолу. Ще започнат редки спадове на настроението и изменение в психичното състояние, съпроводени от помътняване на зрението, объркване на съзнанието, безпокойство, блънуване, халюцинации, ступор, припадъци и психоза.

Възможно е да ви изпият атромид С „за понижаване нивото на холестерола”, който може и да намали нивото му, но също така ще ви наг-ради с един или с няколко от следните странични ефекти: умора, слабост, главоболие, виене на свят, болка в мускулите, косопад, сънливост, замъглено зрение, тремор, изпотяване, импотентност, намалено сексуал-

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

но желание, анемия, язва на стомаха и дванадесетопръстника, ревматоиден артрит, кожна туберкулоза. Малко вероятно е лекарят да ви изчете целия този списък от инструкцията към медикамента. Но още по-малко вероятно е да ви покаже абзаца, ограден с черна рамка: „До днес не е установено как медикаментозното понижаване на нивото на холестерол се отразява върху нивото на заболяемостта или смъртността от атеросклеротични поражения на коронарните съдове – положително, отрицателно или никак. За да се отговори на този въпрос е нужно да се правят изследвания в течение на няколко години.”

Кой ще започне да взема някакъв медикамент, след като е прочел такава инструкция?

Може би най-разпространеният повод за *профилактично* лечение на *предвестниците* на болестта са случаите, когато лекарят открива у вас леко повишено кръвно налягане. Игнорирайки факта, че кръвното е могло да се вдигне временно от самия факт на посещение на медицинското учреждение, лекарят много бързо ще ви изпише медикамент, понижаващ кръвното налягане. Той едва ли ще донесе някакво облекчение, но затова пък ще даде чудесни странични ефекти – от главоболие, сънливост, летаргия и прилошаване до импотентност. През 1970 година изследователска група, работеща по проект за медикаменти, влияещи върху коронарните съдове, откри, че те дават твърде голям брой странични ефекти, включително и несмъртоносен инфаркт и белодробна емболия и че тези нежелателни ефекти по никакъв начин не се компенсират от тенденцията към намаляване на смъртността.

Лекарите започнали да рекламират важността на медицинските прегледи по време на Великата депресия през 30-те години на XX век – по напълно разбираеми причини. Заради същите очевидни причини стоматолозите започнали да пришпорват хората в своите кабинети за профилактична проверка. Неотдавна аз чух заявление на една влиятелна стоматологична организация, че всяко дете трябва да започне да се преглежда от стоматолог на три години, а на седем години – от ортодонт. Тези проверки определено няма да донесат полза на много деца, но ще причинят вреда на повечето от тях. Тази вреда се нанася не само от живака, с който са замърсени стоматологичните кабинети, не само от въздействието на рентгена и не само от флуорираната “светена вода”, но и

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

от самата процедура на прегледа. Стоматологът пренася бактерии от болните зъби на здравите с крайчето на инструмента, с който ги проверява. Ортодонтията и до ден днешен остава тайнствено и бездоказателствено изкуство. Ние знаем, че у много хора възникват проблеми с венците, ако те някога са прибегвали към помощта на ортодонтията. Знаем, също така, че много от тези, на които е препоръчвано да се обърнат към ортодонт и те не са го направили, впоследствие са установили, че зъбите им са се изравнили съвсем сами. Ако препоръчваните прегледи не донесат на вас или на вашето дете някаква полза, което е най-вероятно, то те очевидно ще донесат полза на стоматолога или ортодонта.

Според моят опит, лекарите и особено стоматолозите, се отнасят много ревностно към редовните прегледи. Дори съм срещал лекари, които са отказвали да помогнат на пациенти с остра болка, ако те не са преминали профилактичен преглед през последната половин година! Разбира се, такъв подход позволява на лекарите да бъдат добри играчи в медицинската игра “Стовари всичко върху жертвата”. Вместо да допуснат, че техните тайнства са безполезни, че вълшебства не съществуват, те винаги може да кажат, че сте дошли твърде късно.

Повечето от лекарите са склонни да твърдят, че да се обърнете към лекар никога не е рано. И хората вярват в това. Но разберете: самият факт на визитата ви при лекаря означава, че вие молите за лечение; поне такова е виждането на лекаря. По-просто казано, ако вие сте тук, значи вие сами сте поискали това. Вие сами сте се решили да се подложите на широкия спектър от свещенодействия – от вземането на аспирин до ритуалното разчленяване. Разбира се, лекарят ще се стреми към най-болезнените форми на жертвоприношения, тъй като това издига неговия божествен статус. Някои стигат толкова далече в тази посока, че въобще забравят за по-щадящите методи. Един мой познат, млад човек, се решил да се включи в колоездачно състезание на 100 мили, което по-рано никога не бил правил. След като изминал една трета от пътя, той разбрал, че не е готов за такова наказание, но минаващите покрай него велосипедисти започнали обидно да си шушукат колко бавно кара той. Това толкова го ядосало, че той се заклел да стигне до финала – и стигнал. След като се събудил на следващия ден, той не можел да помръдне.

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

Най-много го болели колената – те поели върху себе си основната тежест на наказанието. Нашият велосипедист се чувствал толкова зле, че закуцал към лекаря. А лекарят, след прегледа и рентгена, заключил, че младият човек има или гонорея, или рак на коляното. Между другото, преди прегледа моят приятел разказал на лекаря за състезанието на 100 мили и след произнасяне на диагнозата се поинтересувал не е ли предизвикано неговото състояние от това състезание. Лекарят казал: „В никакъв случай!” – и се приготвил да даде направление за специалист. Разбира се, моят приятел веднага изхвърлил направлението. След няколко дни неговите крака били като новички.

Някои лекари стоварват вината върху пациентите, като им казват, че те *искат* да ги лекуват от болести, които минават сами. Какво да се прави, щом хората отиват на преглед и молят да им изпишат антибиотици за бързо излекуване от простуда. Или силно действащи и опасни противояртритни средства за преодоляване на малка скованост в ставите. Или хормонални препарати за излекуване на пъпките или за предотвратяване на появата им у подрастващите. Аз не приемам такива оправдания. Пациентите искат и много други неща: по-обмислено лечение, повече предлагане на естествени (натуропатични) методи и обсъждане на различни варианти за лекуване; но в *тези* случаи лекарите рядко отстъпват.

Ако искате да се защитите, ще се наложи да схванете, че вие и лекарят имате различни стандарти и че неговите стандарти с нищо не са подобри. На лекарите не им достига деликатност да разберат, че самият им начин на водене на разговора намеква за необходимостта от лечение. Аз съветвам лекарите да не съобщават на родителите на малките пациенти за безобидните сърдечни шумове, за увеличените сливици, за пъпна херния – та нали почти всички тези симптоми изчезват към шестата година. Аз моля лекарите да не питат майките на тригодишни момченца дали са научени да сядат на гърне, тъй като този въпрос автоматично кара майката да мисли, че с детето нещо не е наред, ако то не умее да ползва гърне.

Ще ви се наложи да изучите още много други подходи и стратегии на поведение, ако искате да се защитите от опасностите на диагностичните процедури. Разбира се, в критично положение – в случай на злополука, нараняване, остър апендицит – вие няма да имате избор. Но такива ситу-

ации са едва 5% от случаите на търсене на медицинска помощ. Въобще няма защо да ходите на лекар, ако нямате никакви симптоми. А ако имате такива, ако действително сте болни, то преди всичко се постарайте да разберете повече за вашия проблем, отколкото знае лекарят. Трябва да изучите вашата болест и в това няма нищо сложно. Може да вземете същите учебници, по които е учил лекарят; той най-вероятно е забравил по-голяма част от това, което е написано в тях. Съществува и научно-популярна литература почти за всяка болест, с която вие може да се сблъскате. Смисълът е в това да разберете за своята болест колкото може повече, за да имате равна, а може би и по-добра база знания от лекаря.

Ако ви е дадено направление за изследване, разузнайте какво трябва да покаже то. Попитайте лекаря какво иска да разкрие с помощта на това изследване. Лекарят няма да ви каже за това, но ако проведете собствено разследване, вие ще откриете, че такива обикновени изследвания като анализ на кръвта, анализ на урината, туберкулинова проба и рентген на гръдния кош са толкова противоречиви и толкова сложни за интерпретиране, че ползата от тях е много малка.

Също така ще ви се наложи да намерите лаборатория, която прави изследвания с голяма точност. Ако в лабораторията не ви кажат какъв е техният процент на грешни анализи, зачеркнете я от списъка. Ако в лабораторията се хвалят с идеална или почти идеална точност – отнесете се към това с подозрение. Но продължавайте да задавате въпроси. Откъде знаят, че резултатите са толкова точни? Имат ли те сертификат за качество? Кой го е издал? Възможно е никога да не намерите лаборатория, която да отговори на всички въпроси удовлетворително. А ако все пак намерите, искайте от лекаря направление за тази лаборатория. Вероятно ще ви бъде трудно да получите това, защото много лекари са обвързани финансово с определени лаборатории. Настоявайте. Ако лекарят прави всички изследвания сам, задавайте му същите въпроси, които бихте задали в лабораторията. В края на краищата, ако от резултатите на лабораторните тестове зависи сериозен курс на лечение, повторете всички изследвания. Повторете ги, дори ако ви задължат да направите това в *същата тази* лаборатория.

Най-важният начин, по който можете да обърнете процедурата на диагностика в своя полза е да задавате въпроси на лекаря. В някои случаи –

и това ще бъде рядко изключение – той ще ви отговори. Най-вероятно, ще изрази неудоволствие. Все едно, продължавайте да питате – толкова по-бързо ще ви изгонят от кабинета. По поведението на лекаря няма да ви е трудно да си съставите мнение за него като за човек и специалист.

Въпросите ще могат да ви защитят и от рентгена. Разбира, се най-добрата защита от рентгена е неговата липса. Направление за рентген на млечните жлези на жени до 50 години, жени без оплаквания в семейната анамнеза, не се оправдава с необходимостта да се открие рак на гърдата.

Ползата от рентгена на гърдите е съмнителна за всички жени, тъй като млечните жлези са особено чувствителни към радиацията. Всяка жена може да избегне рентгена, просто като каже на лекаря, че ѝ струва, че е бременна – няма значение дали действително е така. Наистина, понякога това може да провокира лекаря да назначи тест за бременност, както се случило със съпругата на един мой колега. Тя избегнала теста, като казала на медицинската сестра-инквизиторка, че теста ще направи мъжът ѝ. Тъй като това им е първо дете, те биха искали колкото може повече да участват лично в това събитие. И така и не минала на рентген. Вие също може да се измъкнете като използвате подобна уловка – просто като кажете, че бихте искали да направите теста при своя лекар. Впоследствие – можете да разчитате на бюрократичната инертност – този въпрос никога няма да изплува отново. Бременните жени или жените, които действително мислят, че са бременни, трябва да заявят на висок глас за своето положение пред всеки, който ще се опита да ги изпрати под рентгеновите лъчи. Лекар или стоматолог, който настоява за облъчване на бременна жена без сериозни основания за това, трябва да бъде лишен от лиценз.

За да избегнете рентгена, може да използвате различни методи: от това да се правите на глупак – “Наистина ли ми е нужен този рентген, док?” – до хитрости и убеждаване. Понякога това помага, но вие трябва да сте готови за директно предизвикателство и конфронтация. Понякога лекарят просто ви слага на количката и ви води към рентгена. Това е типична груба проява, чрез която напълно дееспособни хора биват унижавани, потъпкват тяхното достойнство, обезличават ги и ги превръщат в смирени и управляеми пациенти. Ако нещо подобно някога направят с вас, скачайте от количката и стъпвайте на крака. Тренирайте в себе си

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

отговорността за своето здраве. Всички последствия от скачането от количката ще бъдат, несъмнено, по-малко вредни, отколкото страничните ефекти от рентгена.

Ако вие сте взели решение да не минавате на рентген, но лекарят все още държи ножа до гърлото ви, задайте му следните въпроси: „Какво очаквате да намерите у мен? Каква е вероятността да откриете това с помощта на рентгена? Можете ли да търсите това с по-безопасни методи? Използвате ли най-съвременната и добре обслужвана апаратура с най-ниска степен на облъчване? Ще ми сложите ли надеждна защита върху останалите части на тялото? Как рентгенът ще повлияе на моето лечение? Кога за последен път е проверявана вашата апаратура за безопасност?” Продължавайте да питате, докато отговорите на лекаря не ви позволят сами да направите информиран избор. Ако решите, че рентгенът действително ви е нужен, направете снимки само на тези органи, които трябва да изследвате именно сега. Не позволявайте нито на лекаря, нито на рентгеновия техник да прави някакви допълнителни снимки „за всеки случай, така и така сте дошли”.

За да се защитите напълно от лекаря, трябва да се научите да го лъжете. Това не е толкова странна стъпка. Успешно да се противопоставите на професионалната бюрокрация е невъзможно, ако не се научите да я мамите. Не случайно ние се учим да лъжем учителите на твърде крехка възраст, защото се досещаме, че задачата на училището е не образованието, а издаването на атестат. А това, което действително ни е необходимо в живота, ние овладяваме извън училищните стаи. Аз съветвам студентите-медици да научат изкуството на лицемерието и двуличието, както някога негрите от американския юг се научили на изкуството да се преструват. Лицемерието се превърна в изкуство – да изглеждаш трудолюбив и послушен, независимо какъв си в действителност.

Ако вие, например, сте кърмеща майка, лекарят почти винаги ще бъде против кърменето. Той ще бъде против, дори ако заявява, че му е все едно кой тип храна ще изберете. Ще бъде против, защото лекарите не знаят нищо за кърменето. Какво ще направите, ако лекарят, след като е претеглил детето, реши, че бебето е наддало недостатъчно, според изчисленията на таблиците? Какво ще предприемете, ако лекарят ви посъветва да угощавате двуседмично бебе с хот-дог? Честичко на шега си предс-

---

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство

тавям въображаема акушерка, която стои до родилната маса, и веднага щом бебето излезе от утробата, му пъхна в устата хот-дог - за ранно приучване към твърда храна.

И така, ако лекарят ви посъветва да давате на детето, което е на 1 месец, твърда храна – каша или плодове, или нещо друго в този дух – какво ще предприемете? Ще се опитате да поспорите с него, защото кой по-добре от вас знае какво е нужно на вашето дете? Просто ще се откажете от дохранването? Но в такъв случай лекарят ще се обиди и може да откаже да работи с вас. Допускайки, че лекарят е разумен и грижовен човек, ще се опитате да го уговорите, да го убедите в правотата си? Какво пък, желая ви успех.

Но можете и да се преструвате. Не казвайте на лекаря нищо друго, освен “Гъй вярно!” И когато той ви даде опаковка детска храна, просто я изхвърлете в първата кофа за боклук. И продължавайте да кърмите детето. Когато на поредния преглед лекарят отново сложи детето на кантара, разкажете му в какъв възторг е вашето бебе от плодовете и кашата. И тогава той, поглеждайки показанията на кантара, с удоволствие ще ви съобщи, че сега с детето всичко е наред.

За съжаление, в някои ситуации не е възможно да се прибегне до лъжа. Например, акушерът-гинеколог просто ще ви претегли и нищо няма да му попречи да развива вредните си идеи за ограничаване покачването на теглото по време на бременност. Много жени носят още на първия преглед цял списък от неща, на които не биха желали да бъдат подложени по време на раждането. Те обясняват, че не искат да ги бръснат, да им правят епизиотомия, да вземат обезболяващи, стимулиращи и така нататък. Лекарят кима в знак на съгласие, но към края на раждането жената открива, че въпреки нейния отказ, са й направени всички тези процедури. Трудно е да се очаква, че жената по време на раждането ще има сили да контролира действията на лекаря. Все едно, той ще направи това, което смята за нужно. Ето защо е важно да се наруши обичайният ход на нещата и да получите от лекаря желаното по-рано, преди ситуацията да е станала критична. След като сте му задали своите въпроси, съвсем не е задължително да вярвате на всяка негова дума. Напротив, проверявайте всичко, в което той ви убеждава. Вие трябва да четете и да знаете за своя проблем повече, отколкото самият лекар.

На основната маса от лекари може да се доверявате не повече, отколкото на продавачите на употребявани автомобили. Каквото и да ви говори и препоръчва лекарят, опитайте се преди всичко да разберете, каква полза има *той* от това. Например, ако неонатологът се умилява от факта, че появата на отделения за новородени с висок риск значително е повишило броя на оцелелите новородени, проверете не работи ли той в такова отделение.

Всеки път, когато чувате разсъждения по вашия проблем, несъвпадащи с гледната точка на лекаря, връщайте се към темата и спорете, базирайки се на другото мнение. Малко хора постъпват така, защото хората се страхуват да не разгневят лекаря, да не го настроят против себе си. Не се бойте! Какъв по-добър начин да проверите неговата лоялност. Гневът и враждебността, проявени към вас, са полезни именно за вас. Това маже да ви послужи за тласък да промените отношението си към вашия лекар. И въобще към всички лекари.

Ако ви предстои да вземете решение относно някаква медицинска процедура – търсете човека, на чиято мъдрост разчитате и се съветвайте с него. Някога в далечното минало лекарите били културни и образовани хора. Те разбирали от литература и изкуство и били белязани с печата на далновидността и благоразумието. Сега това не е така. Сега вие трябва да търсите съвет от хора, имащи същия опит, който и вие, същите симптоми и същите заболявания. Обсъдете своя проблем (каквото и да говори вашият лекар и както и да оценявате ситуацията самите вие) с приятели, със съседи, със семейството си. Разберете какво мислят техните лекари по подобни проблеми.

Лекарите, обаче, няма да ви посъветват да слушате какво ще ви разкажат в месарския магазин, в бакалията, във фризьорския салон. Няма да ви препоръчат, също така, да се обръщате към приятели и роднини. Как мислите, защо? Ами защото пазят своята свещена власт. Така че *веднага щом* забележите появата на симптоми, *посъветвайте се* с приятели, с близки, и с други хора, които добре познавате и на които се доверявате.

И навярно ще откриете, че спокойно може да минете и без лекар.

Признанията на един лекар-еретик

ХомеоХелп – Българското хомеопатично издателство